Vers a szovjet útlevélről

— Vladimir Majakovszkij —

A hivatalokra
vicsorgok
mint az ordas,
nagy plecsnik előtt
hasra nem estem.
Bár pofozna
pokolra
ördög-csorda
minden pecsétes írást.
Csak ezt nem.
Kupén
s kajütön át
libeg
a tisztviselő —
ki látott már
ilyen
könnyedséget?
Gyüjtik az útlevelet,
veszem
én is elő
s átadom
bíborszínű könyvecskémet.
Egyik útlevéltől
a száj mosolyra rándul,
a másikra —
köpne leginkább.
Ha feltűnik
a brit passzus,
például,
mindenki
elfogódva
tekint rá.
Gyúrja
a jó öreget,
minden szava: bók,
hajbókol a hivatalnok,
mint holmi cseléd —
úgy veszi el,
mint dús borravalót
az amerikai
útlevelét.
A lengyelre bámúl,
mint borjú az új kapura,

a rendőrtiszt
most nem a helyzet ura:
ujjai közt
forgatja sokáig,
szinte kérdi:
mi ez a fura
földrajzi csodabogár itt?
Aztán
nincsen öröm
se bosszúság,
meg se biccenti
tökfejét,
úgy veszi el
a dán
passzusát
s a norvégekét
meg a
svédekét.
Hirtelen,
mint ki tüzet érint:
megrándul s konokul
gonoszul áll
szembe velem,
úgy veszi el
ez a hivatalnok úr
vörösbőrű
szovjet útlevelem.
Úgy fogja
mint varangyot,
úgy fogja,
mint bombát,
mint duplaélű
beretvát —
mint csörgőkígyót,
húszfulánkosat,
rondát,
s míg viszi:
undorodva
mered rá.
A hordár
rámkacsint —
a baráti szemből
biztatás árad:
erős leszek tőle.
Kérdve tekint
a detektívre
a csendőr
s a detektív
vissza a csendőrre.

Hogy csattognának
rám
a korbács-csapások,
széttépne
ez a banda,
mint a rongyot,
csak azért,
mert a kezem
sarlós-kalapácsos
szovjet
útlevelet szorongat.
A hivatalokra
vicsorgok,
mint az ordas,
nagy plecsnik előtt
hasra nem estem.
Bár pofozna
pokolra
ördög-csorda
minden pecsétes írást.
Csak ezt nem . . .
Ezt
széles zsebemből
kihúzni jó,
nincs ennél
öröm
nagyobb.
Olvassátok,
irigyeljetek:
én
a Szovjetúnió
polgára vagyok.

Fordította: KÉPES GÉZA